

ΕΤΟΣ 58ον

20 Ιουνίου 2010

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 25 (2977)

ΠΙΣΤΗ, Η ΔΥΝΑΜΗ ΚΑΙ Η ΑΠΟΥΣΙΑ ΤΗΣ

Είναι χαρακτηριστικό τό γεγονός ότι μόνο σέ δύο περιπτώσεις τό Εύαγγέλιο μᾶς λῆει ότι ὁ Χριστός θαύμασε γιά κάτι. Καί στίς δύο περιπτώσεις πρόκειται γιά τήν πίστη. Γιά τήν ἀξιοθαύμαστη δύναμή της, ἀλλά καί γιά τήν τραγική ἀπουσία της. Στήν πρώτη περίπτωση ἀνήκει τό ἐπεισόδιο τοῦ ἐκατόνταρχου τῆς Καπερναοῦμ, πού περιγράφει ἡ σημερινή εὐαγγελική περικοπή: «Ἀκούσας δέ ὁ Ἰησοῦς ἐθαύμασε».

Ἡ δύναμη τῆς πίστεως

Ὁ Ρωμαῖος ἀξιωματοῦχος, μᾶς λῆει ὁ εὐαγγελιστής Ματθαῖος, ἐνδιαφέρεται ὄχι γιά κάποιον συγγενή του, ἀλλά ἰκετεύει τόν Χριστό γιά τή θεραπεία τοῦ παράλυτου ὑπηρέτη του. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶναι ξένος καί ἄσχετος μέ τήν πίστη καί τίς παραδόσεις τῶν Ἰουδαίων. Δέν γνωρίζει τόν Νόμο καί τοῦς Προφῆτες. Ἀλλά ἀγαπᾷ τόν συνάνθρωπο, τόν ὑπηρέτη του, καί ἔτσι συναντᾷ τόν Χριστό. Ξεπερνᾷ ὅλους τοῦς περιορισμούς καί τήν ἀρνητική ἐπίδραση τοῦ περιβάλλοντός του. Ἀνοίγεται ὁλόκληρος στόν Χριστό. Παραδίνει τόν ἑαυτό του στήν ἀγάπη καί τή δύναμη τοῦ Θεοῦ. Ἀναγνωρίζει στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἕναν Κύριο καί ἡλυτρωτή. Ὁ ἐκατόνταρχος ἀγνοοῦσε αὐτά πού ἐμεῖς γνωρίζουμε γιά τόν Χριστό. Καί ὁμως, τόν ἐμπιστεύθηκε πολὺ περισσότερο ἀπό ὅσο τόν ἐμπιστευόμαστε ἐμεῖς.

Αὐτή ἡ δυνατή πίστη τοῦ ἐκατόνταρχου γίνεται μιά ὀρμητική κίνηση τῆς ὄλης ὑπαρξῆς του πρὸς τόν Χριστό. Μεταφράζεται στήν πράξη σέ βεβαιότητα, πού δέν ἀμφιβάλῃ γιά τή θεραπεία τοῦ ἄρρωστου ὑπηρέτη. Ἀπλᾶ ταπεινώνεται, περιμένει καί ἐξαρτᾷ τά πάντα ἀπό ἕναν καί μόνο λόγον τοῦ Χριστοῦ: «Ἀλλά μόνο εἶπέ λόγῳ». Ἐδῶ ἡ πίστη δέν εἶναι ἔκρηξη ἐνός πρόχειρου συναισθηματισμοῦ. Δέν εἶναι μιά θεωρητική πεποίθηση δίπλα στίς τόσες ἄλλες πεποιθήσεις καί ἰδεολογίες. Ἡ ζωντανή πίστη τοῦ ἐκατόνταρχου γίνεται τό μέτρο

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. η' 5-13)

Πίστη πού σώζει

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθόντι τῷ Ἰησοῦ εἰς Καπερναοῦμ, προσήλθεν αὐτῷ Ἐκατόνταρχος, παρακαλῶν αὐτόν, καὶ λέγων· Κύριε, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικός, δεινῶς βασανιζόμενος. Καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ ἐλθὼν θεραπεύσω αὐτόν. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἐκατόνταρχος ἔφη· Κύριε, οὐκ εἰμι ἰκανὸς ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς· ἀλλὰ μόνον εἰπέ λόγῳ, καὶ ἰαθήσεται ὁ παῖς μου. Καὶ γὰρ ἐγὼ ἄνθρωπος εἰμι ὑπὸ ἐξουσίαν, ἔχων ὑπ' ἑμαυτὸν στρατιώτας· καὶ λέγω τούτῳ, Πορεύθητι, καὶ πορεύεται· καὶ ἄλλῳ, Ἔρχου, καὶ ἔρχεται· καὶ τῷ δούλῳ μου, Ποίησον τοῦτο, καὶ ποιεῖ. Ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς, ἐθαύμασε, καὶ εἶπε τοῖς ἀκολουθοῦσιν· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὔρον. Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι πολλοὶ ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν ἤξουσιν, καὶ ἀνακληθήσονται μετὰ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν· οἱ δὲ υἱοὶ τῆς βασιλείας ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων. Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς τῷ Ἐκατοντάρχῳ· Ὑπάγε, καὶ ὡς ἐπίστευσας γενηθήτω σοι. Καὶ ἰάθη ὁ παῖς αὐτοῦ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ.

πού ζυγίζει, κρίνει καὶ ἀξιολογεῖ ὄχι μόνο τὴν πίστη τῶν Ἰσραηλιτῶν τῆς ἐποχῆς του – «ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐδέ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὔρον», σὰς βεβαιῶνω ὅτι οὔτε ἀνάμεσα στοὺς Ἰσραηλίτες δὲν βρῆκα τόση πίστη – ἀλλὰ καὶ τὴν πίστη ὄλων τῶν ἀνθρώπων ὄλων τῶν ἐποχῶν.

Ἡ ἀπουσία τῆς ζωντανῆς πίστεως

Τό θαῦμα τῆς θεραπείας, ὅπως καὶ ὅλα τὰ θαύματα πού περιγράφονται στὴν Καινὴ Διαθήκη, εἶναι καρπὸς τῆς πίστεως καὶ ὄχι αἰτία τῆς. Γιατί ἡ πίστη ὁδηγεῖ στό θαῦμα, ὄχι τὸ θαῦμα στὴν πίστη, ὅπως μᾶς ἔδειξε ξεκάθαρα ὁ Χριστὸς στὴ συναγωγή τῆς Ναζαρέτ. Ἐκεῖ οἱ συμπατριῶτες Του δὲν δέχονται τὸν ἴδιο καὶ τὸ κήρυγμά Του: «καὶ οὐκ ἠδύνατο ἐκεῖ ποιῆσαι οὐδεμίαν δύναμιν [...] καὶ ἐθαύμαζε διὰ τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν» (Μκ. 6,5-6), καὶ δὲν μπορούσε ἐκεῖ νὰ κάνει κανένα θαῦμα [...] καὶ ἔμεινε κατάπληκτος ἀπὸ τὴν ἀπιστία τους.

Εἶναι ἡ δευτέρη φορά πού ὁ Χριστὸς θαυμάζει, αὐτὴ τὴν φορά ὄχι τὴν πίστη, ἀλλὰ τὴν ἀπουσία τῆς. Καὶ ὅμως, οἱ κάτοικοι τῆς Ναζαρέτ εἶχαν ὀρθὴ πίστη καὶ τελετουργικὸ σύμφωνο μέ τίς πατρικὲς παραδόσεις. Ἀλλὰ αὐτὸ ἂν καὶ εἶναι ἀπαραίτητο δὲν εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ μᾶς σώσει. Ὅταν ἡ ὀρθὴ πίστη εἶναι στείρα καὶ ἡ «ὀρθοδοξία» μας νεκρὴ καὶ κλειστὴ στὴν ἀγάπη γιὰ τὸν Θεὸ καὶ τὸν ἄνθρωπο, τότε δὲν μᾶς ὠφελεῖ. Τότε λειτουργεῖ μέσα μας ὅπως ἡ ἀπιστία. Ἡ ἀπιστία, πού θέλει νὰ γίνῃ πίστη μόνο ὅταν δεῖ, ὅταν ἀγγίξει, ὅταν μετρήσῃ καὶ ὅταν ἀναρῆσῃ καὶ ἐξηγήσῃ τὰ πράγματα καὶ τὰ θαύματα, εἶναι τραγικὴ. Σκληρώνει τὴν ἐλευθερία τοῦ πνεύματος καὶ τὴν ὑποτάσσει στὴ φυλακὴ τῆς λογικῆς

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Τόν καιρόν ἐκείνον ὅταν ἦλθε ὁ Ἰησοῦς εἰς τήν Καπερναοῦμ, ἦλθε πρός αὐτόν ἕνας ἑκατόνταρχος, ὁ ὁποῖος τόν παρακαλοῦσε καί τοῦ ἔλεγε, «Κύριε, ὁ δοῦλός μου εἶναι κατάκοιτος εἰς τό σπίτι, παράλυτος, καί ὑποφέρει τρομερά». Ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει, «Ἐγώ θά ἔλθω καί θά τόν θεραπεύσω». Ἀπεκρίθη ὁ ἑκατόνταρχος, «Κύριε, δέν εἶμαι ἄγιος διὰ νά μπῆς κάτω ἀπό τήν στέγην μου, ἀλλά μόνον πές ἕναν λόγον καί θά θεραπευθῆ ὁ δοῦλός μου. Διότι καί ἐγώ, πού εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος ὑπό τήν ἐξουσίαν ἄλλων, ἔχω ὑπό τās διαταγās μου στρατιῶτες καί λέγω εἰς τοῦτον «Πήγαινε», καί πηγαίνει καί εἰς ἄλλον «Ἔλα», καί ἔρχεται καί εἰς τόν δοῦλόν μου, «Κάνε τοῦτο» καί τό κάνει». Ὅταν ἄκουσε αὐτά ὁ Ἰησοῦς, ἐθαύμασε καί εἶπε εἰς ἐκείνους, πού τόν ἀκολουθοῦσαν, «Σᾶς βεβαιῶ ὅτι οὔτε εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας δέν εὐρῆκα τόσον μεγάλων πίστιν. Σᾶς λέγω, ὅτι πολλοί θά ἔλθουν ἀπό τήν Ἀνατολήν καί τήν Δύσιν καί θά καθήσουν εἰς τό τραπέζι μαζί μέ τόν Ἀβραάμ καί τόν Ἰσαάκ καί τόν Ἰακώβ εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἐνῶ τά παιδιά τῆς βασιλείας θά ριφθοῦν ἔξω εἰς τό σκοτάδι. Ἐκεῖ θά εἶναι τό κλάμα καί τό τρίξιμο τῶν δοντιῶν». Καί εἶπεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τόν ἑκατόνταρχον, «Πήγαινε καί ἄς σοῦ γίνῃ ὅπως ἐπίστεψες». Καί ἐθεραπεύθηκε ὁ δοῦλος κατὰ τήν ὥραν ἐκείνην.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

καί τῶν αἰσθήσεων. Κάποιοι ἰσχυρίζονται ὅτι δέν ὑπάρχει Θεός, γιά νά κάνει θαύματα. Ὅμως ἀναρίθμητοι ἄνθρωποι σέ ὅλες τίς ἐποχές καί τοὺς τόπους ἐπιμένουν νά ἔλεγε ὅτι βλέπουν τόν Θεό καί τά θαύματά Του, ὄχι, βέβαια, μέ τά μάτια τοῦ σώματος, ἀλλῆ τῆς ψυχῆς. Ὁ ἄνθρωπος ξεπέφτει, ὅταν ἔχει τήν ψευδαίσθηση ὅτι, γιά νά πιστέψει, πρέπει νά μάθει νά ἐξηγεῖ, νά μετρά, καί νά ἀναλύει τήν ἀλήθεια καί τήν πραγματικότητα τοῦ Θεοῦ.

Ἄγαπητοί ἀδελφοί, δέν πρέπει νά ξεχνᾶμε ὅτι τό βλέμμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐκεῖνο πού διεισδύει στά μύχια τοῦ ἑαυτοῦ μας, στό βαθύτερο εἶναι τῆς ὑπαρξῆς μας. Ἐκεῖ βλέπει τί ἔχουμε μέσα μας. Βρίσκει, ἄραγε, σέ ἐμᾶς τήν πίστη τοῦ ἑκατόνταρχου ἢ τήν ἀπιστία τῶν κατοίκων τῆς Ναζαρέτ; Θαυμάζει γιά τήν πίστη μας ἢ γιά τήν ἀπιστία μας; Μᾶς βρίσκει φυλακισμένους στή λογική μας ἢ παραδομένους στήν ἀγάπη τῆς παρουσίας Του; Ἡ ἀπάντηση ἐξαρτᾶται ἀπό τόν καθένα μας, ἀπό τή ζωή του καί ἀπό τόν ἀγῶνα του. Ἀμήν.

Ἄρχιμ. Ν.Κ.

Ἀπό τίς νέες ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας
**ΚΩΔΙΞ ΕΙΔΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΕΩΣ
ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΕΘΙΜΟΤΥΠΙΑΣ (Β΄ ἔκδ. πληρεστέρα)**

Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθήναι 2009, σελ. 932

20 Ἰουνίου 2010: ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Μεθοδίου ἱερομάρτυρος, ἐπισκόπου Πατάρων († 312). Νικολάου Καβάσιλα (18΄ αἰ.).
Ἦχος: γ΄ – Ἐωθινόν: Δ΄ – Ἀπόστ.: Ρωμ. σ΄ 18-23 – Εὐαγγ.: Μτθ. ν΄ 5-13.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 27 Ἰουνίου, Ε΄ Ματθαίου.
Ἀπόστολος: Ρωμ. ι΄ 1-10 – Εὐαγγέλιον: Μτθ. ν΄ 28-θ΄ 1.

Ἀπό τίς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΡΙΚΩΝΗ, Ὁμοτ. Καθηγητοῦ Α.Π.Θ.

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑ

στά νηπτικοασκητικά ἔργα νηπικῶν πατέρων συγγραφέων
ιδίως στίς κατηχήσεις Συμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου.

(Σχῆμα 11x17, σελ. 182)

Ἡ παρούσα ἀνθολογία ἀσκητικονηπικῶν πατερικῶν κειμένων, ἀναφερομένων στήν ἐν Χριστῷ πνευματική τελειότητα, ἐπιβεβαιώνει μέ τόν καλύτερο τρόπο τή διαχρονικότητα τῆς πατερικῆς σκέψεως καί τήν ἀκτινοβολία της στόν σύγχρονο ἄνθρωπο. Τά φιλοκαλικά αὐτά κείμενα ἀποτελοῦν βιωματική ἀποτύπωση τῆς ἀνοδικῆς πορείας τοῦ πιστοῦ πρός τήν ἠθική τελείωση μέ τή συνεργεία τῆς θείας Χάριτος. Ἡ θεολογική συγκρότηση τοῦ συγγραφέως τίθεται στή διάθεση τοῦ ἀναγνώστη μέ εὐληπτο τρόπο, προκειμένου ἡ δυναμική τοῦ Ὁρθόδοξου λόγου νά γίνει κτήμα τῶν πιστῶν τῆς ἐποχῆς μας.

Στό νέο Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Παρακολουθήστε καθημερινά: 1) «Γνωριμία μέ τήν Ὁρθόδοξη πίστη», στίς 16:00

2) «Τή μουσική τῶν ἀγγέλων» (Βυζαντινή μουσική) στίς 17:00

3) «Τήν ἱστορία μας» στίς 21:30

4) «Τό τραπέζι τῆς Κυριακῆς» (κάθε Κυριακή) στίς 12:00.

5) «Μεγάλα ἀφιερώματα: σέ ἀγίους καί ἥρωες» (κάθε Κυριακή) στίς 22:00-00:00. Περισσότερα: www.ecclesia.gr

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἰαοῖου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Λειτουργητής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr